

El sud-est futbolístic

El futbol, les passions i els negocis que l'envolten són, i això és conegut de fa temps, un indicatiu molt valuós a l'hora d'intentar fer una radiografia de la nostra societat. Hi ha molta literatura, i alguna fins i tot seriosa, sobre les relacions entre futbol i política. Quan el 1969 va esclatar la guerra entre El Salvador i Hondures, immediatament després que les dues seleccions de futbol s'hagueren enfrontat en una eliminatòria plena d'incidents i actes vandàlics, els periodistes van batejar el conflicte com "la guerra del futbol". Alguns van dir que el que havia passat sobre el terreny de joc, o millor dit al voltant del terreny de joc, era una premonició de la guerra. Però més aviat era el contrari. Els avallots entre les dues afeccions, que mai abans no havien tingut una especial relació d'odi, eren la conseqüència d'una crisi política que ja venia de llarg. Les pedres, els garrots i els insults, que després es convertirien en bales, no sorgien perquè sí, això no ha passat mai en la història, sinó perquè grups econòmics, amb ampli suport editorial, ja anaven preparant de feia temps l'ambient per a una guerra que necessitaven urgentment.

En qualsevol cas, això és alta política internacional i correspon a una altra pàgina d'aquesta secció. Si tenen interès en el cas concret, el periodista polonès Ryszard Kapuscinski té un molt bon reportatge, recopilat després en llibre, sobre aquesta guerra i Eduardo Galeano n'analitza les claus en el seu clàssic *Las venas abiertas de América Latina*.

Del que jo volia parlar en realitat era del lamentable espectacle que va decorar el partit de l'Hèrcules CF contra el València CF, ara farà uns deu dies. Les pàgines dels diaris i les imatges de la televisió són clares: pedres, crits, insults i avallots de tota mena, amb la trista conclusió d'algun ferit, entre ells un xiquet, i algun d'inglut. El que no resulta tan clar, però, és la conclusió que n'extrauen els mateixos diaris i televisions, tot reduint els incidents a les malifetes de grups radicals. Hi ha alguna cosa més.

Per començar, la policia havia preparat un dispositiu

especial, "en previsió". En previsió de què? Per què havia de ser polèmic un enfrontament entre dos clubs que feia molt de temps que no es trobaven i que mai, i dic mai, havien tingut una rivalitat especialment conflictiva?

La resposta és senzilla. El que la policia i la premsa sabien i el ciutadà del carrer intuïa, era que després de molts anys de cremar les fogueres de Sant Joan al crit de "Putà València", la visita futbolística de l'equip de la capital no podria ser tranquil·la. Una vegada més, el futbol reflectia, de manera plane-

ra i violenta, un conflicte, més aviat una estratègia, política. El que va passar al voltant del Rico Pérez no és una mera baralla entre seguidors vandals, és el fruit més evident, de la campanya d'"antivalencianització" que promouen i animen diverses forces polítiques i econòmiques alacantines. El senyor Lassaleta, antic alcalde d'Alacant pel PSOE, i el senyor Valenzuela, antic president de la Diputació Provincial pel mateix partit aprofitaven la mínima per indicar els greuges, la gran majoria inventats, que València infligia a Alacant. Després vingueren Luis Díaz Alperi i Julio de España, en els mateixos càrrecs però pel Partit Popular, i continuaren en la mateixa línia. El diari *Información*, durant molts mesos, va dedicar

un fum d'articles al tema i els senyors de la Cambra de Comerç d'Alacant, dirigits per Eliseo Quintanilla (que ara s'ha trobat un Parc Temàtic a Benidorm al costat d'un solar de la seua propietat), i de la patronal provincial van impulsar un fantasmagòric Consorci del Sud-est, per buscar en Cartagena el que no els donava València. Tothom sabia que ni de les mancances de l'aeroport de l'Altet, ni del port, ni de la línia ferroviària, tenia la culpa València (representació simbòlica de la Generalitat) però ningú, amb l'excepció de l'alcalde socialista Àngel Luna, que no hi va voler jugar i se n'hagué d'anar, va voler renunciar a la quota de vot i de vendes que els enfrontaments irracionals proporcionen. I ja tenim el fruit. Un més. Tots ells llançaren la pedra que per poc li obre el cap al xiquet que només volia veure un partit de futbol. ■

JORDI SEBASTIÀ

"El que policia i premsa sabien era que, després de molts anys de cremar les fogueres de Sant Joan al crit de 'Putà València', la visita futbolística de l'equip de la capital no seria tranquil·la."